

# РЕШЕНИЕ

№ 1726

гр. София, 13.03.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,**  
в публично заседание на 28.02.2013 г. в следния състав:

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Александра Ковачева, като разгледа дело номер **9256** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.172, ал.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл.145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. Т. Н., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД № 152239 от 23.08.2012г., издадена от началник на отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. \*В\*\*\*М\*, поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена в противоречие с материално правните разпоредби. Жалбоподателят твърди, че посочените в заповедта наказателни постановления не са му връчени, поради което не са влезли в сила. Посочва, че е обжалвал по съдебен ред пред Районен съд – Самоков НП № 698/2012г., поради което същото не е влязло в сила. Поддържа, че е възстановил 13 контролни точки чрез преминалото допълнително обучение, които обаче не са отчетени при издаване на оспорената заповед. Жалбоподателят претендира съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед, като му се присъдят направените по делото разноски.

Ответникът началник отдел „Пътна полиция” при СДВР чрез юкр.Ч. оспорва жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във

връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящето съдебно производство заповед № 152239 от 23.08.2012г. е иззето свидетелството за управление на жалбоподателя на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП поради отнети 53 контролни точки въз основа на конкретно посочени 9 (девет) броя наказателни постановления (НП) и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 23.08.2012г. Жалбата вх.№11378 от 31.08.2012г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК вр. чл.172, ал.5 ЗДвП, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4 и т. 5, буква "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл.165, ал.1, т.1 ЗДвП определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства. За доказване компетентността на органа, наложил процесната ПАМ, ответникът е представил заповед № Из- 1393 от 09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл.172, ал.1 ЗДвП началниците на отдел „Пътна полиция” при СДП (СДВР) са упълномощени да издават заповеди за налагане на ПАМ. Ето защо следва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган във връзка с отменителното основание по чл.146, т.1 АПК. Жалбоподателят поддържа, че оспорената заповед е подписана от органа „с/с запетая”. Видно от представеното от ответника копие на заповедта (стр.23-24 от делото) заповедта е подписана лично от началник ОПП – СДВР, поради което възражението на жалбоподателя в тази насока е неоснователно.

Оспорената заповед е мотивирана от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2 АПК, чрез посочване, както правното основание за издаването ѝ (чл.171, т.4 ЗДвП), така и на броя отнети контролни точки въз основа на конкретно посочени девет броя НП. Не е налице допуснато нарушение на установената форма по смисъла на чл.146, т.2 вр. чл.59, ал.2 АПК вр. чл.172, ал.1 ЗДвП. Съдът приема, че при постановяването на оспорената заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т.3 АПК - такива, които накърняват правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в друг смисъл. Материалната законосъобразност на изложените от административния орган мотиви съдът следва да провери по повод на осъществявания

съдебен контрол за законосъобразност.

Съгласно чл. 157, ал. 1 ЗДвП, чл.5, ал.1 от Наредба №I-139 от 16.09.2002г. (отм.) и чл.5 от Наредба № I3-1959/07 г. контролните точки са точки за отчет на извършените нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на МПС. Отнемането на контролни точки е действие с контролно-отчетен характер, при което съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност и поведението му се определя от факта на налагане на наказание, предвидено в ЗАНН за извършеното нарушение. Отнемането на контролни точки се извършва въз основа на влязло в сила наказателно постановление – чл.4 от Наредба №I-139 от 16.09.2002 г. (отм.) и чл.3, ал.1 от Наредба № I3-1959/07г.

Влизането в сила на наказателните постановления е уредено в чл.64 ЗАНН в следните хипотези: 1.НП, които не подлежат на обжалване, 2.Не са били обжалвани в законния срок или 3.Са били обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда. В конкретния случай едно от издадените на жалбоподателя НП е необжалваемо на основание чл.189, ал.5 ЗДвП относно наложените глоби в размер до 50 лв. включително (в сила от 30.06.2007 г. до 12.03.2012г., когато влиза в сила на основание чл.151, ал.2 от Конституцията на РБ решение № 1/2012г. по конституционно дело № 10/2011г. на КС). Касае се за НП № 76348 от 27.09.2010г. (редовно връчено на 22.12.2010г.), с което на основание чл.183, ал.4, т.8 ЗДвП на жалбоподателя е наложена глоба в размер на 50 лв. и с влизане в сила на НП (влязло е в сила на 27.09.2010г. на основание чл.64, б.”а” ЗАНН) на жалбоподателя са отнети 4 к.т. съгласно чл.4, т.24 от Наредба № I3-1959/07 г. (отм.).

Две от другите представени по делото НП №39117 от 27.04.2005г. и №152239 от 20.12.2005г. не съдържат отбелязване за връчването им на жалбоподателя, включително след направено от съда констатацията по оригиналите на НП в съдебно заседание на 29.11.2012г. Касае се за наказателни постановления, които подлежат на обжалване, като срокът за обжалването им по аргумент от разпоредбата на чл.59, ал.2 ЗАНН тече от момента на връчването им. Връчването на НП е релевантно с оглед запознаване на нарушителя с факта на наложеното му административно наказание и неговото изпълнение (заплащане на определената глоба). В случаите, когато НП е обжалваемо, връчването има значение за определяне началото на срока за обжалване на НП. Липсата на отбелязване за връчване на НП, които подлежат на обжалване по съдебен ред, препятства влизането в сила на същите по аргумент от противното от разпоредбата на чл.64, б.”б” ЗАНН. В случая, липсват данни административно наказващият орган да е предприел действия по връчване на посочените НП, както по реда на чл.58, ал.1 ЗАНН, така и по реда на чл.58, ал.2 ЗАНН. Поради непредставяне на доказателства за връчване на НП №39117 от 27.04.2005г. и №152239 от 20.12.2005г. следва да се приеме, че същите не са влезли в сила, поради което посочените в тях и в оспорената заповед контролни точки не следва да се считат за отнети на законно основание. Т.е. въз основа на посочените в оспорената заповед НП №39117 от 27.04.2005г. и №152239 от 20.12.2005г. не са отнети общо 13 контролни точки.

На следващо място, по отношение на НП №698/04.06.2012г. жалбоподателят е представил доказателства за обжалването му по съдебен ред – писмо на РС

Самоков вх.№5621/27.02.2013г. за образувано нахд №59/2013г. по жалба на Н. Т. Н. срещу НП №698/30.03.2012г., издадено от началник РУП – С.. Обжалването на НП пречатства влизането му в сила по аргумент от разпоредбата на чл.64, б.”б” ЗАНН, поради което същото постановление не може да служи като основание за отнемане на отбелязаните в него 8 контролни точки.

На последно място, ответникът е представил протокол рег. № 9993 от 05.07.2011г. за унищожаване на документи, издадени в периода 01.01.2002г. – 31.12.2003г., които са били унищожени физически на 27.06.2011г. Четири от посочените в заповедта НП са издадени в този период, поради което ответникът не е комплектувал с тях административната преписка. С оглед разпределението на доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 АПК, ответникът следва да докаже издаването и влизането в сила на посочените в заповедта НП. При непредставянето на доказателства в тази насока следва извод за липса на основание за отнемане на посочените в оспорената заповед общо 27 контролни точки. Действително ответникът е представил справка – извлечение от негова електронна система за отчитане на наложените административни наказания по ЗДвП и отнетите въз основа на тях контролни точки. Тази справка не е изготвена във формата на официален документ съобразно чл.179, ал.1 ГПК, поради което няма обвързваща съда доказателствена сила. Съдът приема, че единствено въз основа на приложената неподписана справка не може да приеме наличието на издадени и влезли в сила наказателни постановления срещу жалбоподателя.

От посочената справка не може да се установи извършеното възстановяване на 13 контролни точки по протокол № 7/29.01.2011г. на [фирма], който удостоверява преминато от жалбоподателя допълнително обучение на водачи на МПС съгласно чл.158, ал.1, т.1 ЗДвП.

По изложените съображения само едно от посочените в оспорената заповед НП са влезли в сила. Въз основа на НП №76348/2010г. на жалбоподателя са отнети 4 к.т. Всички други посочени в заповедта НП или не са представени (т.е. следва да се приемат за неиздадени) или не са влезли в сила. Ето защо изводът на административният орган, че на жалбоподателя са отнети 53 контролни точки въз основа на влезли в сила НП е направен при неправилно приложение на закона. Налице е отменително основание по чл.146, т.4 АПК. На основание чл.172, ал.2 АПК оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

За пълнота на изложението съдът следва да отбележи, че без значение за законосъобразността на оспорената ПАМ са твърденията на жалбоподателя за изтичане на погасителна давност по отношение на някои от наложените административни наказания. Изпълнението на наложените с влезли в сила НП административни наказания е неотнормимо към заповедта по чл. 171, т. 4 ЗДвП. Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. (отм., но в сила към датата на издаване на заповедта). Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки, по отношение на които институтът на погасителната давност по ЗАНН е неотнормим. Самото отнемане на контролните точки не съставлява административнонаказателна санкция и не се подчинява на режима на ЗАНН. НП се

издават поначало от изпълнително-разпоредителни (административни) органи и съставляват правораздавателен акт, с който по повод на сезиране със съставен акт за извършване на административно нарушение и при следване на опростено състезателно производство се решава независимо и самостоятелно административноправен спор и се налага санкция за извършено административно нарушение. В производството по съдебното им оспорване се прилага субсидарно НПК (А.: чл. 84 ЗАНН). Докато заповедта за прилагане на предвидената от закона ПАМ е вид административна принуда без санкционни последици. Самият ЗАНН урежда два вида принуда в обособени раздели - административни наказания в раздел II, глава II, и ПАМ - в раздел III на същата глава. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК. Поради това институтът на погасителната изпълнителска давност по чл. 82, ал. 1 ЗАНН или абсолютната давност по ал. 3 на същия текст, са неотносими. Правилото на чл. 82 от ЗАНН регламентира погасяването по давност на изпълнението на наложеното административно наказание, а не последиците от него. С факта на влизане в сила на всяко едно от наказателните постановления са отнети посочените в него брой контролни точки, като по този начин наложеното наказание е реализирано. Неприложим е и чл. 285, ал. 1, вр. с чл. 268, т. 1 АПК, изключващ възможността за изпълнение поради изтекла давност, т.к. заповедта за прилагане на ПАМ като изпълнително основание е оспорена и поради това все още не е влязла в законна сила. Времето от юридическата изпълнимост до фактическото изпълнение на приложената ПАМ е ирелевантно. В същия смисъл са решение № 2984/28.02.2011 г. по адм. д. № 7654/2010 г. на ВАС, седмо отделение, решение № 11379 от 18.09.2012 г. по адм. д. № 9368/2012 г., VII отд. на ВАС.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 800 лв. адвокатско възнаграждение.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во Административно отделение, 2-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. Т. Н., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД № 152239 от 23.08.2012г., издадена от началник на отдел „Пътна полиция” на СДВР, с която на основание чл.171, ал.1, т.4 ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „изземване на свидетелството за управление №[ЕИК], кат. \*В\*\*\*М\*, поради неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], жк „Д.”, [улица] да заплати на Н. Т. Н., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] на основание чл.143, ал.1 АПК разноски в размер на 810 (осемстотин и десет) лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

